

det tilførte. Undtagelse herfra kan kun gøres med Hensyn til Domsforhandlingen for selve Højesteret saavel som i de fra Underret til Landsret appellerede Sager, naar der ikke er særlig Grund til at antage, at Tilladelse til Anke til Højesteret vil blive søgt og tilstaaet (jfr. herved § 283).

5) Endelig kan endnu fremhæves, at forskellige Bestemmelser i Udkastet give Retten en noget friere Myndighed end de nærmest tilsvarende Bestemmelser i det tidligere Forslag (jfr. saaledes f. Eks. Ordene „kan Retten“ i Udkastets § 153, 2det Stykke, og § 166), at nogle Fristbestemmelser og Bødebestemmelser ere ændrede (saaledes i § 151, 3die Stykke, § 153, 1ste Stykke, og § 166, sidste Stykke), samt at der er tilføjet en Del Bestemmelser af mere supplerende Karakter, der maa antages hensigtsmæssige, og hvis Medtagelse i øvrigt ikke tiltrænger særlig Forklaring (saaledes § 147, 3die og 4de Stykke, § 151, 1ste Stykkes 2det Punktum, og sidste Stykke, § 152, § 159, § 165, de to sidste Stykker, og § 172, 2det og 3die Stykke).

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 145.

Forbeholdet i Paragrafen sigter dels til de i §§ 146 og 147 udtrykkelig gjorte Undtagelser fra Vidnepligten, dels til de almindelige statsretlige og folkeretlige Undtagelser fra Vidnepligten.

§ 146.

Denne Paragraf er overensstemmende med Straffeprocessudkastets § 99, dog med den Undtagelse, at Nr. 2 i sidstnævnte Paragraf kun omhandler Forsvarere som saadanne, medens der her, for saa vidt borgerlige Sager angaar, gøres en videre-gaaende Undtagelse med Hensyn til Sagsførere overhovedet, samt at den særlige Regel i § 99, næstsidste Stykke, ej her er medtaget.

Medens der i øvrigt kan henvises til Bemærkningerne til Straffeprocessudkastet ad § 99, er der Grund til her særlig at bemærke følgende: Det tidligere *civilprocessuelle* Lovforslag er formentlig gaaet for vidt, naar det (jfr. dets § 207, Nr. 4) udelukker Vidnesbyrd af Embedsmænd og andre i offentligt Hverv handlende Personer, ikke blot med Hensyn til offentlige Anliggender, men overhovedet med Hensyn til alle Anliggender, selv aldeles private, angaaende hvilke der er paalagt dem en

Tavshedspligt. De Grunde, der afføde saadanne Hemmeligholdelsessaalæg, ville nemlig i Reglen alene bestaa i visse Hensigtsmæssigheds- og Sømmelighedshensyn, men ikke være af saadan alvorlig og gennemgribende Art, at de ogsaa maa udelukke Afleggelse af Vidneforklaring, der jo finder Sted i Retsplejens Interesse og under en Dommers Kontrol. At saaledes f. Eks. en Telegrafist eller et Medlem af en Ligningskommission ikke skulde kunne føres som Vidne angaaende private Forhold, som de i deres respektive Stillinger maatte være komne til Kundskab om, vilde tage sig noget ejendommeligt ud, samtidig med at der kan forlanges Vidnesbyrd f. Eks. af en Privatmand angaaende hvad som helst, der maatte være ham betroet under Tavsheds Løfte, saavel som af en Læge angaaende hvilke som helst intime Forhold, han i sin Stillings Medfør maatte være kommet til Kundskab om. Garantien mod utilstrækkelig begrundet Vidneførsel angaaende Forhold som de ovennævnte ligger i Rettens Forpligtelse til at afvise alle Vidnespørgsmaal, der maa anses for irrelevante for den paagældende Sags Afgørelse.

Naar de under 1—3 nævnte Undtagelser ere optagne, er Hovedgrunden dertil den, at disse allerede ere udtrykkelig hjemlede i den gældende Lovgivning, hvad der imod ikke kan siges om de øvrige her omtalte Tilfælde.

§ 147.

Herom kan henvises til de oven for ved dette Kap. under 2 gjorte Bemærkninger.

§ 148.

Naar et Vidne særlig har forpligtet sig til at møde i en eller anden Sag, skønt han ej bor eller opholder sig inden for den i Paragrafen angivne Grænse, er han for saa vidt at betragte som boende inden for denne Grænse, saaledes at de sædvanlige Følger af Udeblivelse ville ramme ham, naar han i øvrigt har faaet behørig Tilsigelse.

Ved Udtrykket „bor eller opholder sig“ menes der her ligesom ellers i Udkastet: „bor eller i Mangel af Bopæl opholder sig“.

Ifølge Udkastets Principer om Parternes Raadighed over Sagen og Bevisførelsen (jfr. bl. a. Ordene: „medmindre begge Parter frafalde det“ i § 149, 1ste Stykke) vil den Retten i § 148, 3die Stykke, indrømmede Beføjelse ikke kunne udøves mod begge Parter's Protest.